

32002F0946

5.12.2002

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 328/1

DECIZIA-CADRU A CONSILIULUI
din 28 noiembrie 2002
privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate
(2002/946/JAI)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 29, articolul 31 litera (e) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Republicii Franceze ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Unul dintre obiectivele Uniunii Europene este acela de a oferi cetățenilor un nivel ridicat de protecție într-un spațiu de libertate, securitate și justiție, prin elaborarea unei acțiuni comune a statelor membre în domeniul cooperării polițienești și judiciare în materie penală.
- (2) În acest cadru, trebuie să se ia măsuri pentru combaterea facilitării imigrației ilegale, atât în cazul în care aceasta reprezintă trecerea ilegală efectivă a frontierei, cât și atunci când are ca scop alimentarea rețelilor de exploatare a persoanelor.
- (3) În acest sens, este necesară realizarea unei apropieri între dispozițiile legale existente, în special în ceea ce privește, pe de o parte, definirea precisă a faptului ilicit în cauză și a excepțiilor, care face obiectul Directivei 2002/90/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2002 de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate ⁽³⁾, și, pe de altă parte, normele minime în materie de sancțiuni, de răspundere a persoanelor juridice și de competență jurisdicțională, care fac obiectul prezentei decizii-cadru.
- (4) Este, de asemenea, esențial ca eventualele acțiuni să nu fie intentate doar persoanelor fizice și să se prevadă măsuri în ceea ce privește răspunderea persoanelor juridice.

- (5) Prezenta decizie-cadru completează celelalte instrumente adoptate pentru combaterea imigrației ilegale, a muncii fără forme legale, a traficului de persoane și a exploatarea sexuale a copiilor.

- (6) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta decizie-cadru reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestor două state la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen ⁽⁴⁾, care intră în domeniul de aplicare a articolului 1 punctul (E) din Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite norme de aplicare a respectivului acord ⁽⁵⁾.

- (7) Regatul Unit participă la prezenta decizie-cadru în conformitate cu articolul 5 din Protocolul de integrare a *acquis*-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, și cu articolul 8 alineatul (2) din Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind cererea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen ⁽⁶⁾.

- (8) Irlanda participă la prezenta decizie-cadru în conformitate cu articolul 5 din Protocolul de integrare a *acquis*-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, și cu articolul 6 alineatul (2) din Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind cererea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ JO C 253, 4.9.2000, p. 6.

⁽²⁾ JO C 276, 1.10.2001, p. 244.

⁽³⁾ JO L 328, 5.12.2002, p. 17.

⁽⁴⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽⁵⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

⁽⁶⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽⁷⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1

Sancțiuni

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că faptele ilicite definite la articolele 1 și 2 din Directiva 2002/90/CE fac obiectul unor sancțiuni penale efective, proporționale și cu efect de descurajare, în măsură să conducă la extrădare.

(2) După caz, sancțiunile penale prevăzute la alineatul (1) pot fi însoțite de următoarele măsuri:

- confiscarea mijlocului de transport care a servit la săvârșirea infracțiunii;
- interzicerea exercitării în mod direct sau printr-o persoană interpusă a activității profesionale în exercitarea căreia a fost săvârșită infracțiunea;
- expulzarea.

(3) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca în cazul faptelor ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) și, după caz, la articolul 2 litera (a) din Directiva 2002/90/CE, dacă acestea sunt săvârșite în scop lucrativ, să se prevadă pedepse privative de libertate cu un maxim care nu poate fi mai mic de opt ani, dacă sunt săvârșite într-una dintre următoarele circumstanțe:

- infracțiunea a fost săvârșită în cadrul activităților unei organizații criminale, astfel cum este definită de Acțiunea Comună 98/733/JAI ⁽¹⁾;
- săvârșirea infracțiunii a pus în pericol viața persoanelor care au făcut obiectul infracțiunii.

(4) Pentru păstrarea coerenței regimului pedepselor statului membru în cauză, actele menționate la alineatul (3) pot face obiectul unei pedepse privative de libertate cu un maxim care nu poate fi mai mic de șase ani, cu condiția ca aceasta să fie una dintre pedepsele maxime cele mai severe prevăzute pentru infracțiuni de o gravitate comparabilă.

Articolul 2

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că persoanele juridice pot fi ținute să răspundă pentru faptele ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1), săvârșite în interesul lor de către orice persoană, acționând individual sau ca membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care îndeplinește o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, în temeiul:

- unei competențe de reprezentare a persoanei juridice;
- autorizației de a lua decizii în numele persoanei juridice sau
- autorizației de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

⁽¹⁾ JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

(2) Pe lângă cazurile prevăzute la alineatul (1), fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că o persoană juridică poate fi ținută să răspundă în cazul în care controlul sau supravegherea necorespunzătoare efectuate de o persoană responsabilă la care face referire alineatul (1) au făcut posibilă săvârșirea faptelor ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1) în interesul persoanei juridice în cauză, de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea persoanei juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude urmărirea penală a persoanelor fizice autoare, instigatoare sau complice la săvârșirea infracțiunilor menționate la alineatul (1).

Articolul 3

Sancțiuni aplicate persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că o persoană juridică ținută să răspundă în temeiul articolului 2 alineatul (1) să fie pasibilă de sancțiuni efective, proporționale și cu efect de descurajare, care să includă amenzi penale sau fără caracter penal și eventual alte sancțiuni, precum:

- (a) măsuri de excludere de la posibilitatea de a beneficia de un avantaj public sau de un ajutor public;
- (b) măsuri de interzicere temporară sau permanentă de a desfășura o activitate comercială;
- (c) plasare sub supraveghere judiciară;
- (d) o măsură judiciară de dizolvare.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că persoana juridică ținută să răspundă în temeiul articolului 2 alineatul (2) este pasibilă de sancțiuni sau de măsuri efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 4

Competență jurisdicțională

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența jurisdicțională în cazul faptelor ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1) și săvârșite:

- (a) în totalitate sau parțial pe teritoriul său;
- (b) de un resortisant al său sau
- (c) în interesul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său.

(2) Sub rezerva articolului 5, fiecare stat membru poate decide să nu aplice sau să aplice doar în cazuri sau condiții speciale norma privind competența prevăzută:

- la alineatul (1) litera (b);

- la alineatul (1) litera (c).

(3) Fiecare stat membru informează în scris pe Secretarul General al Consiliului cu privire la decizia sa de a aplica alineatul (2), menționând, după caz, circumstanțele sau condițiile speciale în care se aplică decizia respectivă.

Articolul 5

Extradarea și urmărirea

(1) (a) Fiecare stat membru care, în conformitate cu legislația sa internă, nu își extrădează resortisanții, ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența jurisdicțională în cazul faptelor ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1), în cazul în care acestea sunt săvârșite de resortisanții săi în afara teritoriului său.

(b) Fiecare stat membru din care provine un resortisant suspectat că ar fi săvârșit într-un alt stat membru una dintre faptele ilicite la care face referire articolul 1 alineatul (1) și care nu extrădează persoana respectivă spre celălalt stat membru doar pe motivul naționalității acesteia, sesizează autoritățile responsabile de cazul respectiv, pentru ca acestea să înceapă, după caz, urmărirea penală. Pentru a permite efectuarea urmăririi penale, dosarele, informațiile și documentele referitoare la infracțiunea săvârșită se transmit în conformitate cu procedurile prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din Convenția Europeană privind extradarea din 13 decembrie 1957. Statul membru reclamant este informat cu privire la începerea urmăririi penale și la rezultatul acesteia.

(2) În sensul prezentului articol, noțiunea de „resortisant” al unui stat membru trebuie interpretată în conformitate cu toate declarațiile făcute de statul membru respectiv în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) literele (b) și (c) din Convenția Europeană privind extradarea, după caz, astfel cum a fost modificată prin declarațiile aferente Convenției referitoare la extradarea între statele membre ale Uniunii Europene ⁽¹⁾.

Articolul 6

Dreptul internațional privind refugiații

Prezenta decizie-cadru se aplică fără a aduce atingere protecției acordate refugiaților și solicitanților de azil în conformitate cu dreptul internațional privind refugiații sau altor instrumente internaționale referitoare la drepturile omului, în special fără a aduce atingere respectării de către statele membre a obligațiilor internaționale ce le revin în temeiul articolelor 31 și 33 din Convenția din 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 1967.

Articolul 7

Comunicarea de informații între statele membre

(1) Dacă un stat membru este informat cu privire la una dintre faptele ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1), care consti-

tuie o încălcare a legislației unui alt stat membru privind intrarea și șederea străinilor, statul membru respectiv îl informează pe acesta din urmă.

(2) Fiecare stat membru care, pe motivul unei încălcări a propriei legislații privind intrarea și șederea străinilor, cere unui alt stat membru să înceapă urmărirea penală pentru săvârșirea faptelor ilicite menționate la articolul 1 alineatul (1), trebuie să specifice, printr-un raport oficial sau un certificat eliberat de autoritățile competente, dispozițiile legislației sale interne care au fost încălcate.

Articolul 8

Aplicarea teritorială

Prezenta decizie-cadru se aplică în Gibraltar.

Articolul 9

Punerea în aplicare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prevăzute de prezenta decizie-cadru până la 5 decembrie 2004.

(2) Până la aceeași dată, statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația lor internă obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru. Pe baza unui raport întocmit de Comisie utilizând aceste informații, Consiliul verifică până la 5 iunie 2005 în ce măsură statele membre s-au conformat prezentei decizii-cadru.

Articolul 10

Abrogare

Dispozițiile articolului 27 alineatele (2) și (3) din Convenția Schengen din 1990 se abrogă la data de 5 decembrie 2004. În cazul în care un stat membru pune în aplicare prezenta decizie-cadru în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) înaintea datei respective, dispozițiile menționate anterior încetează să fie aplicabile statului membru respectiv de la data punerii în aplicare.

Articolul 11

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial*.

Adoptată la Bruxelles, 28 noiembrie 2002.

Pentru Consiliu

Președintele

B. HAARDER

⁽¹⁾ JO C 313, 23.10.1996, p. 12.